

Když Česká televize v roce 2005 vyhlásila celonárodní hlasování „Největší Čech“, skončil Václav Havel na třetím místě. Hned za Karlem IV. a Tomášem Garrigue Masarykem.

Zní to až neuvěřitelně, že jsme během našich životů mohli potkat jednoho ze tří největších Čechů všech dob. A když ne my, tak naši rodiče a prarodiče.

Nechceme vám kazit radost, ale takové zážitky s ním máme skoro všichni. Znali ho a znají i jinde ve světě, protože Havlův život udělal dojem na spoustu lidí. „Byl jsem vnímán jako někdo, kdo neslevil ze své pravdy a byl ochoten za ni jít do vězení,“ napsal o tom on sám. Když se stal prezidentem, „tehdy se můj příběh sklenul a uzavřel opravdu téměř pohádkovým způsobem.“

Stejně neuvěřitelně ale zní, že ho moc a sláva nijak zvlášť nezkazily. Zatímco třeba jiní prezidenti si na psaní proslovů najímají lidi, Václav Havel si je dál psal všechny sám. Některé jeho věty si proto pamatujeme dodnes.

To je puzuk. Václav Havel si v jedné své divadelní hře vymyslel pomatený stroj, který toho spoustu ví, ale občas se porouchá.

Třeba teď. Jen klid, puzuk se za chvíli sám vzpomene...

Kolik zemí mělo takového prezidenta, který psal divadelní hry (a to tak úspěšně, že by díky nim mohl pohodlně žít a o nic se nestarat)? Tu poslední dokončil po odchodu z Pražského hradu a udělal si v ní legaci sám ze sebe. Hlavní postavou – hra se jmenuje *Odcházení* – je totiž namyšlený vladař, který se nechce vzdát moci (přitom mluví a chová se jako Václav Havel). Ve svých 73 letech si Václav Havel splnil svůj poslední velký sen: stal se režisérem a hru zfilmoval.

Není to docela frajeřina? Proto je na něj tolik Čechů pyšných.

